

Nous ajuntaments, problemes vells

El dia 11 de juny es van constituir a Catalunya els nous ajuntaments sorgits de les eleccions del passat 22 de maig, llevat d'algunes excepcions en poblacions tan importants com Barcelona i Girona, en què algunes forces polítiques -PP i Esquerra, respectivament- tenen dificultats per a acceptar els resultats de les urnes i, malgrat perdre diversos recursos electorals, els han impugnat davant el tribunal superior. Els nous ajuntaments hauran d'afrontar una situació especialment complicada, a causa de la greu crisi econòmica -que agreuja les seves cròniques dificultats de finançament- i també de l'escassa capacitat de la Generalitat per a poder-los donar suport.

En el cas de Catalunya, la situació resulta especialment greu a causa de la nostra subordinació política, que determina, a més de la ben coneguda espoliació dels recursos que generem, la manca d'instruments efectius per part de la nostra institució d'autogovern. Aquesta mancança impedeix dissenyar des de Catalunya l'ordenació territorial i administrativa que necessitem per a superar els difícils reptes que hem d'encarar. Ens referim, per exemple, a la impossibilitat de suprimir les diputacions provincials, estructures creades per Espanya al segle XIX des d'una concepció centralista, amb greu dèficit de representativitat democràtica i que, en la passada legislatura, es va posar de manifest el bloqueig a la seva reforma. La qüestió no seria tan greu si, des del territori, aquestes estructures s'haguessin utilitzat per a oferir un autèntic servei a la ciutadania i als municipis del seu àmbit territorial. Lamentablement, les diputacions no han donat tot el servei que se'n podria esperar i també a Catalunya totes les forces polítiques que les han governat -totes, sense excepció-, les han utilitzat com a contrapoder dels ajuntaments o de la Generalitat mateixa, on aquestes forces no governaven. També han servit perquè els partits polítics disposin d'espais on remunerar els quadres que asseguren el costós funcionament dels partits.

I els consells comarcals? Semblaria que un àmbit territorial dissenyat des de Catalunya no hauria de tenir els vicis que imputem a l'arcaica estructura espanyola de les diputacions. Per desgràcia, a la pràctica, els consells comarcals han esdevingut diputacions en petit, amb pesades i costoses estructures de gestió, sense control democràtic, que fàcilment podrien ser suplertes per la mateixa

Generalitat o pels ajuntaments de forma més racional. Algú sap què fa el Consell Comarcal del Barcelonès, per exemple? Cal un organisme addicional, amb un president, 7 vicepresidents, un gerent, comissions...per a gestionar les rondes? Els ciutadans veuen aquests dies com s'han de tancar plantes d'hospitals, es redueixen prestacions socials als més febles o s'ha de limitar la despesa en educació. També veuen com es compromet el nostre futur, reduint la inversió en recerca i innovació o en educació universitària. Fa uns dies Joan Carretero es demanava amb veu alta "quantes retallades estalviariem tancant consells comarcals i diputacions provincials? No hem sabut trobar cap resposta clara dels partits polítics. Un estudi fet per l'economista Salvador Garcia situava el pressupost de les 4 diputacions i els consells comarcals en més de 1.400 milions d'euros. Són molts diners, massa diners que no tenen un control democràtic directe i que els ciutadans no coneixem on van ni a què es destinen.

L'encara recent govern de la Generalitat té l'oportunitat de canviar aquesta situació eliminant o aprimant aquestes estructures i, és clar, aprofundint en la transparència i democràcia del seu funcionament. El recent pacte entre CiU i PP per a la diputació més gran, la de Barcelona, no sembla que porti aquest camí, però caldrà jutjar-ho pels fets al llarg dels diversos anys del mandat. Reagrupament Independentista, amb l'ajut de la cinquantena de regidors de la nostra organització, en farà un seguiment a partir del compromís amb la nostra nació i amb la regeneració democràtica.

En qualsevol cas, desitgem molta sort als nous alcaldes i regidors que prendran possessió i esperem que tinguin el màxim encert en benefici dels ciutadans.

Hola Bernat,

T'escric el dia després. Res ha anat com imaginàvem tot i que, com gairebé sempre, amb els resultats a la mà, ens esforcem a trobar l'explicació justa amb el manual d'estadística del curs de primer de ciències polítiques que ni tu ni jo, ni la majoria dels que ara sentencien amb vehemència, hem fet mai. Que les meves primeres lletres no t'espantin, perquè no ha anat malament. Al contrari, per fi i per primera vegada, hem aconseguit un resultat que ens permet estar a les institucions. En concret 39 regidors, 10 d'ells a capitals de comarca, i fins i tot un regidor a Girona, el Carles. Alguns d'ells és possible que fins i tot esdevinguin alcaldes o, com dels casos mes sonats, el del Ponsarnau, amb 3 regidors a Tàrrrega, seran claus per governar la ciutat possiblement amb CIU. I fins i tot a Cubelles, on la llista de la Teresa ha estat la més votada, un gran èxit! A aquestes alçades de la meua carta, ja et deus preguntar que caram faig parlant-te del país, quan saps perfectament que la meua responsabilitat l'havia adquirida amb l'Ignasi i amb Reagrupament Barcelona. Ho deixo per al final perquè em costa donar segons quines notícies. A Barcelona, ja ho saps, hem lluitat, treballat, renunciat, unit, sumat... ens hem multiplicat i l'Ignasi ha estat immens, ha estat l'autèntic lluitador que ja coneixes; malgrat tot, els d'Unitat per Barcelona n'hem tret 2, que semblen pocs, però que són molts, i t'ho explico més endavant, encara que probablement no són suficients.

A Barcelona, el Trias ha guanyat amb 15 regidors, 11 l'Hereu i, ves per on, 8 l'Albertini i 5 més els d'iniciativa. Quin panorama, oi? El pitjor és que els resultats a nivell de capitals de província deixen uns resultats on els pactes PP-CiU seran claus per governar uns i altres: a Girona, Tarragona i potser fins i tot a Badalona, on hi ha xenòfob del Albiol. Sí, noi, sí, ja ho veus, aspiràvem a treure Barcelona del joc d'interessos i del tauler dels pactes, "s'ha acabat mercadejar amb la nostra Capital" -dèiem en campanya-, i no sembla que els guanyadors pensin igual. L'altra mala notícia és que els d'Esquerra han dilapidat tots els seus representants a les tres capitals -sí, ho llegeixes bé!-, Tarragona, Lleida i fins i tot els 4 de Girona. Aquell partit que sempre ens havia despertat certa simpatia i admiració, sobre tot per la seva història, ara és una trista ombra del que havia estat amb Macià, però no tot està perdut a Barcelona; l'esforç ha merescut la pena, el foc no s'ha apagat del tot, i la nostra gent sap que ha estat clau per tal que la flama a Barcelona no s'hagi extingit. Ho veiem així, la unitat ha funcionat i ha donat uns resultats que ens donen esperança, i ens en sentim orgullosos.

Continua a la pàgina 2

Marc Viñolas

Coordinador del Barcelonès

Resum de resultats de Reagrupament

Nombre de regidors a capitals de comarca

Girona	Olot	Banyoles	Les Borges Blanques	Tàrraga	Tremp	Puigcerdà
1	1	1	1	2	1	3
Integrat a llista de la CUP que en treu 3 i entra per primera vegada al consistori	Integrat a llista de CiU que ha guanyat les eleccions a Olot	En coalició amb ERC	En candidatura d'independents	En coalició amb SI, la qual n'ha obtingut 3 amb el cap de llista de Reagrupament	Reagrupament	Candidatura associada Endavant Cerdanya

Nombre de regidors a d'altres municipis

Arenys de Mar	Bolvir	Breda	Capolat	Cubelles	Esparreguera	Espinelles	Flaçà	Fontanals de Cerdanya
1	5	1	1	4	2	1	1	3
Integrat a la coalició VIA (Veïns indep. d'Arenys de Mar +SI+Rcat)	Majoria absoluta de la candidatura associada Endavant Cerdanya	En coalició	Majoria absoluta com a cap de llista integrat a la llista de CiU	Reagrupament. Segona força empatats a regidors amb ICV	Integrats en la candidatura Gent d'Esparreguera	Integrat en la candidatura Espinelles VIU	En coalició amb ERC	Candidatura associada Endavant Cerdanya
La Pobla de Lillet	Riu de Cerdanya	Rosselló	S. Antoni de Vilamajor	S. Pere de Vilamajor	Senterada	Talarn	Viladecavalls	Vilallonga de Ter
1	1	2	1	1	1	1	1	1
Majoria absoluta integrat a la llista de CiU	Candidatura associada Endavant Cerdanya	Candidatura associada Endavant Rosselló	En coalició amb ERC	En coalició amb ERC	En la coalició Gent de Talarn-Rcat, empatada en regidors amb CiU	En la coalició Gent de Talarn-Rcat, empatada en regidors amb CiU	Candidatura Reagrupament Ara Viladecavalls	Candidatura independents per Vilallonga de Ter-AM

Editorial

Ve de la pàgina 1

La resta de Catalunya és un mapa taronja amb un somriure de Convergència, que ocuparà tots i cadascun dels àmbits de poder: la Generalitat, Barcelona, totes les diputacions, la majoria de consells comarcals, 359 municipis amb majoria absoluta directa... Però, no t'ho perdís, que el somriure de CiU ha passat de tenir uns llavis estrets com els del logo de campanya a tenir-ne uns de molsuts i gruixuts: són els de l'Alicia Sánchez Camacho, que riu amb ells i sospira per Tarragona, Badalona i qui sap si per una tinència d'alcaldia per a l'Albert. I res, que al Majestic ja treuen la funda del piano de cua de l'habitació del Pujol i l'Aznar, "tocalla de nou Sam" -Trias de Bogart i Alicia de Lauren Bacall. El nens del coro del Zaragoza buffff, fulminats del tot , encara que sempre els quedarà el Ros a Lleida, que ha fet una majoria absoluta que sembla com si no anés amb ells. Ja s'ho faran..

A Espanya, doncs més o menys com aquí a casa nostra, sols que el mapa és blau i carregat d'ocellots blaus, gavines del PP, tot

i que aquestes són de les que s'han oblidat de pescar i s'han especialitzat en deixalles i carronya de cossos moribunds i mutilats polítics que ha anat deixant el Zapatero aquests darrers anys de crisi. Pinten bastos.

Al país Basc, les notícies son bones, la tornada de Bildu ho ha posat tot al seu lloc, fins i tot l'amic Odon , que ja era el meu alcalde al 1994, quan vaig arribar a Donosti i encara ho era ara al 2010, quan de tant en tant vaig a veure el Jordi i l'Esteve . Fins i tot l'Odon ha llepat, i la llista més votada ha estat la de Bildu, alcaldia segura! Primera força a Guipúscoa, determinants a Biscaia amb al PNV i ja veurem a Àlaba. Ho veus?, sobreviure en l'adversitat fa projectes forts i la unió funciona.

Bé, Bernat, m'haig d'anar acomiadant, no abans sense dir-te que em vaig trobar el Xavi, un company teu de facultat, acampat a plaça Catalunya, està indignat amb el sistema, segueix a l'atur i ha hagut de malvendre el pis. M'ha dit que ell ha acampat a prop del monument del Macià perquè és dels pocs que a la plaça Catalunya li parla en català. Li he dit que pel Brasil

et va de conya i que d'enginyers de camins, com tu i com ell, se'n necessiten molts allà, però m'ha semblat que, de moment, s'estimava més tocar una mica les cassoles.

No m'agraden els comiats, ja ho saps; t'escriuré ben aviat i t'explicaré com seguim per Reagrupament. Dissabte 4 espero ser escollit coordinador de Barcelona per continuar treballant; hem fet créixer una mica l'equip i sumarem algunes àrees noves, com la de joventut; La Veu creix i s'ha convertit en un instrument imprescindible en la comunicació; també ens volem implicar a consolidar les sectorials, que ja toca: hi ha alguns nous fitxatges que valen molt i que hauriem d'incorporar a l'executiva; cal seguir sumant. Finalment, el 19, tenim assemblea general a Vic i fa bona pinta, carregarem piles, renovarem junta i la mare, de pas, estarà contenta, que així ja farem el cap de setmana a Roda. Per cert, ella també està bé, t'envia records i em diu que et troba a faltar. Una abraçada. El teu germà i amic Marc.

Marc Viñolas
Coordinador del Barcelonès

El retorn a la idea

És ben clar que Catalunya camina cap a la seva independència; el que encara no hem sabut fer els independentistes és explicar com ho farem. Davant d'aquesta circumstància, Convergència ha treballat activament per esdevenir el pal de paller no només del catalanisme sinó també de l'independentisme. I hem de dir que a dia d'avui se n'ha sortit, puix és una evidència que l'opció que més votants independentistes han votat és la de CiU, tot i no tenir en els seus objectius la independència de Catalunya.

Aquesta constatació no és nova, però davant del camí que ha de seguir Reagrupament en els mesos i anys immediats és important de tenir-la present. Cal encertar l'estratègia de la nostra acció present i futura, cal treballar en els objectius adequats si no volem fer de la nostra lluita un esforç estèril.

Els nostres elements definidors són una base excel·lent per a aquest treball que ens hem imposat; abastar la independència de Catalunya a través d'una actitud de radicalitat democràtica, de transversalitat ideològica i de reconeixement del treball i l'excel·lència com a camí de futur.

per Ignasi Planas

Tanmateix, aquestes bases teòriques ens reclamen ara una labor que els doni major gruix, que ens permeti cobrir adequadament tots els diferents perfils de la nostra complexa realitat i alhora donin resposta no només al "perquè" sinó també al "com". De motius per a la independència

ens en sobren: econòmics, polítics, culturals, històrics, de tota mena. I podem afirmar que a dia d'avui aquest convenciment és ben majoritari a Catalunya. Ara el que hem de fer és dibuixar un camí cap a aquesta independència que no només sigui possible, la majoria parlamentària, sinó que alhora generi la confiança dels ciutadans en la seva viabilitat i en la seva fiabilitat. Hem d'explicar una revolució raonable: per això hem de donar pes a la nostra proposta i aspirar a convèncer no només els convençuts.

És també un moment per a redefinir les nostres aliances, no només enteses com a pactes electorals amb altres partits, sinó en la manera en què construïm la nostra relació amb tots els grups polítics, socials, econòmics i, de forma molt especial, amb els mitjans de comunicació (i les empreses que en són propietàries). Res no és senzill, però cal fer-ho.

Reagrupament és una realitat viva i enormement positiva. Els que en formem part hem fet de la lluita la nostra raó de ser. Tornem a posar-nos al capdavant d'aquesta lluita i amb ella farem de Catalunya el país lliure i digne que tots desitgem!

La veu de l'associat

Els nous indignats

Els catalans ja fa anys que estem indignats, i fa mesos que ens mobilitzem, des de la societat civil, al marge de les institucions, reclamant democràcia real, i el més important, practicant-la. Parlo, naturalment, de la consulta sobre la independència, en què han participat més de 800.000 persones, i ha mobilitzat prop de 100.000 voluntaris i que ha tingut per objectiu el debat i la conscienciació del dret a l'autodeterminació del nostre poble.

Però ara surten nous indignats, amb una sospitosa cobertura mediàtica, que no va tenir la consulta, amb mobilitzacions i acampades, que també reclamen democràcia real i canvis en el sistema. És la *#spanishrevolution* amb sucursal a la plaça Catalunya de Barcelona a on els revolucionaris, com a bons patriotes, es neguen a incloure entre les seves reivindicacions el dret a l'autodeterminació.

Una de les raons que donen a tota la gent que està intentant tots aquests dies convèncer a aquests ciutadans del món –als quals Catalunya queda petita, i el món se'ls acaba a Espanya– és que el

dret a l'autodeterminació dividirà el moviment. Evidentment per moviment entenen l'espanyol, i evidentment saben que els espanyols, per més revolucionaris i antisistema que siguin, són per davant de tot, espanyols.

I ens volen donar lliçons, a nosaltres, que hem fet una consulta sobre la independència i no solament no ha dividit la societat sinó que l'ha cohesionada encara més al voltant de la llibertat i la democràcia.

No sé què passarà finalment amb tot aquest sidral, si s'inclourà o no el dret a l'autodeterminació que es reclama des de la *#catalanrevolution*. El que sí que tinc clar és que tot aquest moviment va aterrar a Barcelona amb el clar objectiu de no deixar que es catalanitzés.

Perquè si això passava, o acaba passant, serà un moviment molt més descontrolat. Entre d'altres coses perquè no es pretendrà, com pretenen ells, canviar la Constitució Espanyola, sinó que es reivindicarà directament la seva derogació.

David Vinyals

Feu-nos arribar les vostres col.laboracions a través del vostre coordinador

IV Assemblea Nacional
Diumenge 19 de juny a les 9h
Cinema Vigatà
C/Jacint Verdaguer, 22
VIC

Reagrupament

Independientisme al món

Escòcia

En les eleccions al Parlament escocès celebrades el passat 5 de maig, va saltar la gran sorpresa al obtenir el SNP, favorable a la independència, una còmoda majoria absoluta

El Partit Nacional Escocès (SNP), favorable a la Independència, obtenia una còmoda majoria absoluta, amb 69 escons (23 més que en els anteriors comicis) i un 45,4% de suport electoral. Molt lluny quedaven els partits unionistes: els Laboristes n'aconseguien només 37 (-7 i un 31.7%), els conservadors 15 (-5, amb un 13,9%), els Liberals-Demòcrates 5 (-12 i el 7.4%). Finalment, el també proindependentista Partit Verd, va aconseguir 2 escons (+1, i un 4% del vot popular).

Amb aquesta còmoda majoria absoluta, l'SNP té ara cinc anys de marge per portar a terme la seva principal promesa electoral: la celebració d'un Referèndum d'Independència d'Escòcia.

Segons el líder del partit i primer ministre, Alex Salmond, el referèndum serà una realitat en la darrera part de la legislatura que ara comença. La raó que apunta Salmond per a aquesta decisió és que, de forma immediata, cal centrar-se en dos aspectes clau per aconseguir que, cap al 2015, la consulta doni un suport majoritari a l'opció independentista: l'economia i les relacions internacionals.

Per a Salmond, un líder carismàtic que segons sembla té un excel·lent feeling amb la cap de l'Estat, Isabel II, atès que tots dos comparteixen una gran afició pels cavalls, per aconseguir el suport de la població, cal en primer lloc que la Independència sigui percebuda com un element cabdal en el benestar i el futur

dels ciutadans. En aquest sentit, el seu govern impulsarà un seguit de polítiques que tenen com a referent la defensa i la promoció d'una economia verda, on Escòcia sigui un exportador d'energia tant cap al sud de l'illa com a la veïna Irlanda i fins i tot també cap als països escandinaus. Precisament, la dimensió nòrdica d'Escòcia vol ser reforçada com un eix estratègic. Segons els analistes, Escòcia pot beneficiar-se molt d'un aprofundiment de les relacions de tot tipus amb països com Noruega, Suècia o Islàndia, sense que això naturalment impedeixi mantenir un alt nivell d'intercanvis amb Anglaterra, els Estats Units i la resta de la Unió Europea.

L'altra dimensió prioritària de forma immediata és la referent a les relacions internacionals. En aquest camp, el nou govern escocès vol jugar un rol destacadíssim. Per descomptat, Escòcia és una nació sense estat que compta amb un nivell de coneixement i reconeixement internacional a hores d'ara molt superior a la resta. Però, aparentment, això no és prou. Salmond i els seus ministres consideren que cal una presència escocesa encara més gran en els escenaris globals. I també cal multiplicar les inversions estrangeres en l'economia escocesa. Una política internacional, doncs, que combinarà tant els elements polítics, com els estrictament econòmics... sense oblidar-ne d'altres on ja tenen una presència més que consolidada, com pot ser el mediàtic o, no ho oblidem, l'esportiu (futbol, rugby...).

Josep Sort

Imatge de l'edifici del Parlament d'Escòcia fet per l'arquitecte català Enric Miralles

Tertúlia política per Francesc Garcia

Ja fa un any, a Reagrupament Sant Martí vàrem decidir fer, de forma mensual, una Tertúlia Política que estigués oberta a tothom, sigui o no reagrupat. De mica en mica, aquest acte es va anar fent gran i va consolidar-se de tal forma que ja fa uns mesos ha traspassat la frontera del nostre districte, per tal de convertir-se en un esdeveniment per a tota la ciutat. Ara, però, i a petició dels associats de l'altra punta de Barcelona, per primer cop es farà en una ubicació diferent, més propera a ells. Així la Tertúlia vinent la farem a la Casa Orlandai, al districte de Sarrià, el dia 16 de juny a les 8 del vespre. Com ja és habitual, contarem amb la presència d'un convidat que aquest mes serà l'Ignasi Planas. Per als que no el coneixeu encara, dir-vos que l'Ignasi era el primer reagrupat a la llista d'Unitat

per Barcelona a les passades eleccions municipals i el president de la Federació Catalana de Rugbi. Amb ell podrem conversar sobre els resultats electorals a Barcelona. Dels beneficis que ha portat, a Reagrupament, aquest acord amb Esquerra i Democràcia Catalana. Dels magnífics resultats de la nostra associació arreu del territori nacional i de qualsevol altra inquietud que tingueu. Així doncs, us convidem a tots a participar en aquest acte, que té com a objectiu fer bullir l'olla independentista i fomentar el debat polític.

*Dijous, 16 de juny
8 del vespre
Casa Orlandai
C/Jaume Piquet, 23
08017 Barcelona*

*Francesc Garcia
Responsable d'actes d'actualitat
política a Barcelona i Coordinador de
Reagrupament Sant Martí
Twitter: @Francisgarcia*

Reagrupament Barcelonès

Veniu a l'Assemblea!

Som a pocs dies de la celebració de la 4a Assemblea Nacional de Reagrupament, que se celebrarà diumenge 19 de juny a Vic. Atès que ha de ser l'Assemblea que dibuixi el futur de Reagrupament, tant per a l'elecció dels nous membres de la junta directiva nacional com per la importància dels documents que s'hi debaten, des de la junta directiva fem una crida a tots els associats a participar-hi.

Trobareu la butlleta d'inscripció i tota la informació relativa a la 4a Assemblea en el web nacional www.reagrupament.cat.

Pel que fa als resultats de les eleccions municipals, la junta directiva vol expressar el més profund agraïment per l'esforç absolutament generós i altruista a tots els associats que, a més de 50 municipis, han participat a les diferents candidatures i que han fet present Reagrupament Independentista arreu del país. També volem felicitar tots els regidors de Reagrupament que a hores d'ara defensen i treballen per la independència i la regeneració democràtica als nostres pobles i ciutats. Ens trobem el 19 de juny a Vic!

Llibres recomanats

Secció a cura de Pere Torra

Cal conèixer els nostres enemics

Cardenal Mazzarino. Breviari dels polítics. Edicions de la I-I, febrer de 2011

Saludem amb molta simpatia l'aparició d'aquest llibre perquè enceta la vida d'una nova editorial a la qual desitgem molt èxit. Fruit de l'impuls del dinàmic Oriol Ponsati-Murlà, Edicions de la I-I ha inaugurat la col·lecció Quadrivium amb un text bellament editat d'un gran enemic nostre. Com és sabut, el cardenal Mazzarino va tenir una intervenció destacada en l'escapament de la nostra nació amb el Tractat dels Pirineus (1659). Cal conèixer l'enemic per a batre'l. El llibre és ben ple de mala llet, enginy i saviesa pràctica i, malgrat l'ofici del seu autor, no podria ser més lluny de la caritat cristiana. Tal com el seu nom indica, és un "breviari", extraordinàriament fàcil de llegir, que inclou una pila de màximes per a qui es dedica a la política, tot i que –amb franquesa– nosaltres les trobem aplicables encara avui no tan sols en la política sinó també dins del món professional, en l'esport...

Comença amb màximes de ressò clàssic ("coneix-te a tu mateix" i "coneix els altres") i continua amb consells plens de sentit comú, amb cinisme i lucidesa alhora, i de vegades fruit de certes dèries personals. Vegem-ne uns exemples: "Si has d'abandonar un càrrec, evita que et succeeixin homes massa evidentment superiors a tu". "Dóna generosament el que, de totes maneres, no et costa res, com ara privilegis que el beneficiari no podrà usar mai".

"En la desfeta, no insultis el teu adversari, no plantis cara al teu rival, i quan siguis vencedor acontenta't amb la realitat de la teva victòria, sense celebrar-la amb paraules o gestos".

Finalment, hi ha una citació que no ens podem estar de reproduir: "No et refiïs mai d'un home que té el prometre a punt. És un mentider i un fals". Avui sabem que dir aquesta veritat d'un president espanyol al segle XXI va costar al càrrec a un conseller de la Generalitat.

Inviabilitat de la dependència

Modest Guinjoan i Xavier Cuadras. Sense Espanya. Balanç econòmic de la independència. Pòrtic, maig de 2011

Pot semblar innecessari llegir aquest llibre per a qui no té cap dubte sobre la plena viabilitat econòmica de la nostra independència o, més ben dit, sobre la inviabilitat de la dependència a què estem

sotmesos. No ho és. El llibre dels professors d'economia, Modest Guinjoan i Xavier Cuadras, és útil perquè posa de manifest, de forma rigorosa i alhora divulgativa, que la magnitud del dèficit fiscal català és tan gran que, fins i tot, permetria superar un possible boicot comercial per part d'Espanya als productes de les empreses catalanes.

És un llibre d'economia, no pas de política, i la seva anàlisi se centra en els escenaris i les repercussions econòmiques d'un ben probable boicot espanyol un cop obtinguda la independència de Catalunya, però no desatèn les implicacions no econòmiques, començant pel fet que l'origen mateix del boicot té causes polítiques i amb una forta càrrega emocional.

L'obra de Guinjoan i Cuadras ofereix una informació acurada –amb dades actuals molt ben presentades– i una argumentació eficaç. Nombrosos capítols són interrogants als quals donen resposta: "Empreses que fan boicot?", "Com veuen el boicot, els espanyols?", "Com pot afectar la meua empresa, el boicot?", "Què hi pot fer el govern català?" o "La qüestió clau: tot plegat hi sortim guanyant o hi sortim perdent?"

El llibre està encapçalat per una citació del cèlebre economista J. M. Keynes, que constitueix tota una declaració d'intencions i acaba dient: "els homes han inventat maneres d'empobrir-se a ells mateixos i als altres; i prefereixen les animositats col·lectives abans que el benestar individual". Els catalans potser hauríem de cercar d'una vegada el nostre benestar individual i col·lectiu i rebutjar aquells invents ("Estatuts", "models de finançament", "concerts", "pactes fiscals") que no fan més que empobrir-nos.

Humor

Lluís Boet

